

Arrest

nr. 284 610 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 2 maart 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 3 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 11 september en 17 oktober 2019 genomen in Griekenland (Eurodac).

Op 18 maart 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Op 6 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/03/2021
Overdracht CGVS: 25/05/2021*

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11 mei 2022 van 08:44 uur tot 11:21 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Enara RAHOU was van 08:59 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Ornagha in het district Charbulak, gelegen in de provincie Balkh. U bent Oezbeek van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot het achtste leerjaar. Uw vader was een welvermogende grootgrondbezitter en tevens dorpshoofd van uw dorp en kende daardoor problemen met de Pashtoen bevolking van uw dorp die in de minderheid waren. Twee dorpsouderen van Pashtoense oorsprong genaamd J.(...) K.(...) en S.(...), die banden hadden met de taliban, wilden namelijk dat uw vader aftrad als dorpshoofd. Ze veroorzaakten problemen voor uw vader omdat hij weigerde af te treden.

Twee jaar geleden, in de lente van 2020 verliet u Afghanistan. U vertrok uit Afghanistan wegens het gebrek aan veiligheid en groeimogelijkheden in uw land. U wilde een vrije toekomst hebben, kunnen studeren en iets bereiken in het leven. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 2 maart 2021 waar u op 3 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij inschrijving geboren te zijn op 29 december 2004 (Zie registratie verzoek om internationale bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 17 maart 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 3 maart 2021, niet langer minderjarig was. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate aangepast werd van 29 december 2004 naar 1 januari 2001, een verschil van nota bene bijna vier jaar, pleit dan ook niet bepaald in uw voordeel. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u plots toch toe meerderjarig te zijn. U zou namelijk 21,5 jaar oud zijn en baseert zich hiervoor op uw taskara (CGVS, p. 4-5). Uit de vertaling van uw taskara echter kan men lezen dat u 16 jaar oud was in het jaar 2020, wat uw verklaringen 21,5 jaar oud te zijn op het moment van het persoonlijk onderhoud op 11 mei 2022 allesbehalve ondersteunt. Daarnaast is het opmerkelijk dat er zo een groot verschil in leeftijd valt waar te nemen tussen uw taskara en het leeftijdsonderzoek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren.

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland onder een andere geboortedatum van 1

januari 1999 (Brief gericht aan Dublin Unit dd. 02/04/2021 van de Griekse asielinstanties in het administratief dossier). U verklaarde derhalve bij uw verzoek daar, in tegenstelling tot uw verklaringen hier bij DVZ, wel reeds meerderjarig te zijn. Uw verzoek werd echter in Griekenland afgewezen op 13 maart 2020 omdat u met de noorderzon verdween. U heeft daarnaast nog verschillende andere EU-landen doorkruist zonder er bescherming aan te vragen (Verklaring DVZ, punt 32). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Griekenland, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Eerder verklaarde u ook bij DVZ meermaals tot de derde klas naar school te zijn gegaan (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling en Verklaring DVZ, vraag 11). Wanneer u echter bij CGVS gevraagd wordt tot welke graad u naar school bent geweest, vermeldt u dan weer tot de achtste klas naar school te zijn geweest (CGVS, p. 3). Bij confrontatie van het feit dat u bij DVZ aangegeven had tot de derde klas naar school te zijn gegaan, ontkent u dat gezegd te hebben (CGVS, p.6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Vooreerst hangt u een compleet ander verhaal op tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dan wat u bij DVZ beweerde. Bij DVZ verklaarde u dat de taliban bij uw vader, als hoofd van het dorp, zouden zijn langsgedaan en hem zeiden dat hij moest betalen voor hun benzine zodat zij zichzelf konden transporteren. Uw vader zou hen niets betaald hebben waardoor hij van de taliban de keuze kreeg tussen een maandelijkse betaling of u die hen moest vervoegen. Uw vader zou u daarna gevraagd hebben of u zich wilde aansluiten bij de taliban maar omdat u dit niet wilde en hij niets voor u kon doen, regelde hij uw vertrek uit Afghanistan. De taliban zou tot op de dag van vandaag nog vaak bij jullie thuis langskomen om naar u te vragen (Vragenlijst, vraag 5 en vraag 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud echter, wanneer u de kans wordt geboden uw verhaal te doen, wijkt u eigenaardig genoeg volledig af van dit eerdere relaas en rept u met geen woord over deze keuze die de taliban uw vader stelde en u die zich bij hen moest aansluiten. Ook in de vragenlijst van uw fiche als Niet-Begeleide Minderjarige vermeldde u als motief voor uw immigratie naar België dat u problemen had met de taliban en zij uw familie om geld vroegen (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige, p. 3).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 mei 2022 haalt u aan dat u naar België zou zijn gekomen omwille van het gebrek aan veiligheid en economische beperkingen waardoor er voor jonge mensen geen groeimogelijkheden meer waren in uw land. Zelf zou u afkomstig zijn uit een redelijk bemiddelde familie maar over het algemeen was er geen toekomst meer. U wilde een vrije toekomst, kunnen studeren en iets bereiken in het leven en zou daarom vertrokken zijn (CGVS, p. 14-15). Uitdrukkelijk gevraagd of u zelf werd verzocht door de taliban om lid te worden, deelt u mee dat u niet persoonlijk werd gevraagd maar dat er wel andere jongens waren die gedwongen werden. Dit waren dan vooral jongens die geen school liepen of geen andere bezigheden hadden. Omdat u zelf druk bezig was met uw studie en het helpen van uw vader, zou u niet gevraagd zijn hen te vervoegen. Gevraagd waarom u bij DVZ dan claimde dat uw vader de keuze kreeg van de taliban om aan hen te betalen of u die lid van hen moest worden, stelt u ineens dat dit niet over u ging maar over uw jongere broer F.(...). Hij zou interesse gehad hebben in hun activiteiten en om te vermijden dat hij zou worden meegenomen door de taliban, zou uw vader de taliban betaald hebben. Nogmaals gevraagd of de taliban uw vader dan niet zou gevraagd hebben dat u lid moest worden, herhaalt u dat dit niet gebeurd zou zijn (CGVS, p. 15). Tot slot nog een laatste maal gevraagd of u zelf ooit werd lastiggevallen door de taliban toen u nog in Afghanistan aanwezig was, antwoordt u van niet (CGVS, p.16). Waarom u tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk aangeeft dat de

taliban naar u op zoek is omdat u hen moest vervoegen en later hier met geen woord meer over rept en dus een volledig ander verhaal ophangt, is uiterst merkwaardig. Verder gevraagd of uw vader een maandelijkse betaling moest doen aan de taliban, stelt u dat als de taliban naar uw huis kwamen uw vader hen geld of eten gaf om problemen met het gezin te voorkomen. Van een maandelijkse regeling met de taliban om te betalen en te voorkomen dat één van zijn kinderen lid zou worden van de taliban zou er echter geen sprake geweest zijn (CGVS, p. 15-16). Op de vraag of de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog bij jullie huis zouden zijn langsgekomen, geeft u tevens aan dat uw ouders u vertelden dat er een keer mensen navraag zouden zijn komen doen en uw vader hen betaald zou hebben waarop ze zouden zijn weggegaan en nooit meer zouden zijn teruggekomen (CGVS, p. 17).

Geconfronteerd met deze grote tegenstrijdigheden in uw vluchtrelaas bij DVZ en het CGVS, verschuilt u zich achter het feit dat u bij aankomst in België heel moe was, lang niet geslapen zou hebben en daarom geen coherente verklaringen zou afgelegd hebben bij DVZ (CGVS, p. 16). Dat u echter bij DVZ een volledig ander vluchtrelaas zou ophangen over de taliban die u wilde hebben en op zoek was naar u om hen te vervoegen, terwijl hier niets van waar zou zijn, en dit te wijten zou zijn aan vermoedheid, kan het CGVS allesbehalve overtuigen. Te meer u voorts bij DVZ in meerdere zinnen verklaarde dat uw vader aan u gevraagd zou hebben of u bij de taliban wilde gaan, u stelde van niet en daarop uw vertrek zou geregeld hebben. Ofschoon u heel moe was, was u dus wel degelijk in de staat om relatief uitgebreid een verhaal op te hangen over de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Over uw jongere broer, die dan weer zelf interesse zou gehad hebben om de taliban te vervoegen maar dit niet van uw vader mocht, rept u bij DVZ daarentegen met geen woord (CGVS, p. 15-16). Deze grote discrepantie in uw vluchtrelaas haalt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven derhalve geheel onderuit.

Verder blijkt er uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging. Dit blijkt in de eerste plaats uit uw vluchtmotieven tijdens het persoonlijk onderhoud waar u stelt dat u naar België bent gekomen omwille van het feit dat u geen groeimogelijkheden meer zag in uw land. Hoewel u uit een redelijk bemiddelde familie in Afghanistan komt, was er geen toekomst meer in uw land. U spreekt over het hebben van een vrije toekomst en iets willen bereiken in het leven en daarom zou u vertrokken zijn (CGVS, p. 14-15). Ook op de specifieke vraag waarom u besliste op dat moment Afghanistan te verlaten, herhaalt u dat u wilde weggaan om te kunnen studeren en een toekomst en leven uit te kunnen bouwen. U wilde niet zoals uw vader een toekomst als landbouwer hebben (CGVS, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat deze motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Behalve deze redenen zou u geen andere problemen ervaren hebben in Afghanistan. Uw vader zou sinds negen à tien jaar dorps hoofd geweest zijn in uw dorp tot aan de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 8-9). Daarnaast zouden er nog vijf andere Oezbeekse dorpsouderen, waaronder uw schoonbroer en oom langs vaderszijde en twee Pashtoense dorpsouderen geweest zijn (CGVS, p. 7). Oezbeken waren in de meerderheid in uw dorp en Pashtoens in de minderheid (CGVS, p. 6). Tijdens zijn jaren als dorps hoofd zou uw vader problemen ervaren hebben met twee Pashtoen dorpsouderen die wilden dat hij aftrad als dorps hoofd en wilden dat er een Pashtoense vertegenwoordiging in het dorp kwam (CGVS, p. 7-8). Het Commissariaat-generaal betwist niet dat uw vader dorps hoofd kon geweest zijn van uw dorp en daardoor geconfronteerd kon worden met ernstige problemen. U spreekt echter van één incident in al die jaren dat uw vader dorps hoofd zou geweest zijn. Een granaat zou jullie huis ongeveer 2,5 jaar geleden getroffen hebben waarbij vier koeien om het leven kwamen. Iets later claimt u dat het incident eerder drie à drieënhalf jaar geleden zou plaatsgevonden hebben. Gevraagd naar nog incidenten, kan u geen andere opsommen (CGVS, p. 8). Zelf ondervond u geen problemen omwille van uw etnische oorsprong als Oezbeek (CGVS, p. 13). U spreekt nog van familiale problemen met uw neven maar wanneer u hier meer in detail over gevraagd wordt, verklaart u dat dit gaat over economische of financiële problemen. Dit zouden problemen tussen uw vader en zijn neven zijn, maar geen persoonlijke problemen met u. U zou zo nu en dan wel ruzie hebben met uw neven maar daar zou het bij blijven en u bestempelt dit als normale ruzies maar niets groots (CGVS, p. 17). Ook bij DVZ haalde u eerder al aan dat dit geen serieuze problemen waren en jullie geen contact met elkaar hebben (Vragenlijst, vraag 7).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het door u neergelegde document kan deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. U legde immers enkel uw taskara neer, wat slechts een indicatie van uw identiteit is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het

optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

Hij zet uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd. De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4.

Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR ‘Guidelines on international protection’ het volgende (eigen onderlijning): “While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general – as well as in relation to the individual – more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence.”

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

- § 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed."
- § 12: "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

- § 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd."
- § 12: "'De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

5.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Leeftijdsonderzoek

6.

Verzoeker heeft nooit geweten wanneer hij exact geboren is. Dit is een gevolg van de gang van zaken inzake geboorteaangiften in Afghanistan.

Bestreden beslissing vermeldt dat ingevolge een medisch onderzoek vastgesteld zou zijn dat hij op 17 maart 2021 minstens 18 jaar oud geweest zou zijn.

Verzoeker legde duidelijke, overtuigende en consequente verklaringen af over zijn leeftijd. Hij gaf verder eerlijk toe dat hij weldegelijk meerderjarig was op het ogenblik van zijn asielaanvraag. Hij verwees eveneens naar diens taskara waarop zijn geboortedatum duidelijk vermeld wordt. Bij het gehoor wordt er nagenoeg geen aandacht aan deze taskara besteed.

Er dient rekening te worden gehouden met de taskara.

[Citaat artikel 34 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht]

De leeftijd behoort tot de staat van de persoon en dient derhalve door het recht van de staat waarvan verzoeker de nationaliteit heeft te worden bepaald. Buitenlandse documenten over de 'staat van persoon', zoals bijvoorbeeld een origineel paspoort of identiteitsdocument, hebben in principe voorrang op de resultaten van een leeftijdsonderzoek.

[Citaat oud artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek]

De rechtspraak is hieromtrent ondubbelzinnig:

"Aangezien verzoeker omwille van communicatieproblemen en de oorlogssituatie in zijn thuisland niet in het bezit kan komen van zijn originele geboorteakte of een officieel afschrift ervan, kan verzoeker overeenkomstig art. 46 B.W het bewijs van zijn geboorte leveren door alle rechtsmiddelen.

Overeenkomstig art. 34 WIPR wordt de staat van de persoon beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft.

...

Overeenkomstig art. 46 BW. en art. 27 WIPR hebben deze stukken bewijswaarde en de rechtbank erkent dat zij een grótere bewijswaarde hebben dan het medisch leeftijdsonderzoek van de dienst voorgdij." (Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt, 07/1328/B, 25.02.2008)

Verzoeker kan een Afghaanse taskara voorleggen. Zijn leeftijd moet op basis van dit document worden beoordeeld.

Derhalve dient de leeftijd zoals opgenomen in het Afghaanse document, en bevestigd door zijn verklaringen, te worden aanvaard.

Verder heeft verzoeker in Griekenland een andere leeftijd doorgegeven nu hij vernomen had dat de gesloten opvangcentra voor minderjarigen absoluut ondermaats waren en dat minderjarige asielzoekers er in erbarmelijke omstandigheden dienden te overleven.

Verder haalt verweerder inzake Griekenland het volgende aan:

“Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Griekenland, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.”

Verzoeker wenst in deze te benadrukken dat het algemeen geweten is dat opvangmogelijkheden in Griekenland zéér ondermaats zijn. In deze is het ook redelijk dat verzoeker diens aanvraag tot internationale bescherming in België ingediend heeft.

In ieder geval verklaarde verzoeker hierover tijdens het persoonlijk onderhoud het volgende,

p12:

[Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12]

b. Problematiek vader als dorpsoudste

7.

Verzoeker heeft uitgebreid uiteengezet met welke problemen zijn vader geconfronteerd werd als dorpshoofd.

Verder heeft verzoeker ook omstandig uiteengezet dat de Taliban betrokken was bij deze problematieken.

[Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9]

Verder haalde verzoeker aan angst te hebben gedwongen gerekruteerd te zullen worden door de Taliban.

[Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15]

c. Conclusie

8.

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan ‘cherry picking’ doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden kon uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Doch slaagt verweerder er in om zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van vage argumenten die neergepend werden op amper 1 pagina en half.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

- In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.”
Verzoeker licht toe als volgt:

“Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 (stuk 9) waarin aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars.

Uit het EASO "COI Afghanistan" rapport (stuk 9) blijkt verder dat een aantal belangrijke bronnen gestopt zijn met het publiceren of bijwerken van (openbaar) materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan, zoals: Reports on protection of civilians in armed conflict by the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Report of the Office of the High Commissioner of Human Rights (OHCHR) en United States Department of Defense's (USDOD) Reports on Enhancing Security and Stability in Afghanistan. The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) is ook een bron die vaak gebruikt werd door EASO bij het opstellen van eerdere COI-rapporten. ACLED gaat weliswaar door met het coderen van gebeurtenissen, maar ondervindt toenemende moeilijkheden bij het vinden van bronmateriaal.

Verzoeker meent dan ook dat de bronnen waarop verweerder zich baseert in de bestreden beslissing, uiterst zorgvuldig gelezen moeten worden en met de nodige terughoudendheid. Uit de bestreden beslissing van de verwerende partij blijkt geenszins in welke mate zij rekening heeft gehouden met voormelde kritische bemerkingen opgenomen in het rapport op basis waarvan zij haar beoordeling van de humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet steunt. Er werd aldus onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c), namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen."

"10.

Mocht verweerder een zorgvuldig onderzoek hebben uitgevoerd, dan was hij op de hoogte van de situatie van verzoekers regio van herkomst, het district Charbulak.

Verweerder stelt dat er voor asielzoekers uit een groot aantal gebieden wordt geoordeeld dat zij subsidiaire bescherming nodig hebben, als zij hun herkomst aannemelijk maken en als er geen reëel intern vluchtalternatief is. Hij zet ook een redenering uiteen waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is achteruit gegaan, dat er regionale verschillen zijn en dat op basis van de algemene situatie geen bescherming kan worden toegekend.

11.

Verweerder stelt wel dat "Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers."

Verweerder geeft aldus onomstotelijk aan dat er weldegelijk nog steeds sprake is van willekeurige burgerslachtoffers.

Toch besluit verweerder hierop dat er geen status van subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.

Onbegrijpelijk dat verweerder, gelet op het bovenstaande, toch meent tot de conclusie te moeten komen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

12.

Verzoeker wenst te verwijzen naar Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report van augustus 2022 waarin het volgende te lezen valt:

[citaat EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022]

Gelet op de hoge graad van geweld, is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

3. UNDP, "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, averting a basic needs crisis", 2021, https://www.undp.org/publications/afghanistan-socio-economicoutlook-2021-2022-averting-basic-needs-crisis?utm_source=EN&utm_medium=GSR&utm_content=US_UNDP_PaidSearch_Brand_English&utm_campaign=CENTRAL&c_src=CENTRAL&c_src2=GSR&gclid=Cj0KCQjwmouZBhDSARIsALYcourQe59PyzNvgrq23AXg_5_LttEo0AI1x0hPfChhwgeG8GbyQNTOD0kaAnViEALw_wcB, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022.;

4. World Food Programme, "Afghanistan 'situation report'", 2 maart 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/wfp-afghanistan-situation-report-02-march-2022>, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022.;

5. Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions", 1 maart 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-economic-rootshumanitarian-crisis-questions-and-answers-human-costs>, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022.;

6. WHO, "Afghanistan emergency situation report", 23 december 2021, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-emergency-situation-reportissue-9-23-december-2021>, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022.;

7. United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", forty-sixth session, 4 maart 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situation-humanrights-afghanistan-report-united-nations-high-commissioner-human>, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022.;

8. EASO COI Afghanistan, januari 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/easocountry-origin-information-report-afghanistan-security-situation-january>, laatst geraadpleegd op 9 oktober 2022."

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 december 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022.;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022.;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022.;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022.;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022.;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020.;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de

commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat er een gedeelde bewijslast geldt, wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoeker. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat *in dubio* het voordeel van de twijfel aan hem dient te worden gegeven, wijst de Raad erop dat de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerlegd moeten worden. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In zoverre verzoeker stelt dat hij nooit geweten heeft wanneer hij exact geboren is en dat dit een gevolg is van de gang van zaken inzake geboorteaangiften in Afghanistan, dat hij duidelijke, overtuigende en consequente verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, dat hij eerlijk toegaf dat hij meerderjarig was op het ogenblik van zijn asielaanvraag, dat hij verwees naar zijn taskara waarop zijn geboortedatum duidelijk vermeld wordt, dat er bij het gehoor nagenoeg geen aandacht werd besteed aan deze taskara, dat overeenkomstig artikel 34 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht de leeftijd tot de staat van de persoon behoort en deze derhalve door het recht van de staat waarvan verzoeker de nationaliteit heeft dient te worden bepaald, dat buitenlandse documenten over de staat van een persoon in principe voorrang hebben op de resultaten van een leeftijdsonderzoek, dat verzoeker een Afghaanse taskara kan voorleggen, dat zijn leeftijd op basis van dit document moet worden beoordeeld en dat zijn leeftijd zoals opgenomen in het Afghaanse document derhalve dient te worden aanvaard, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit de landeninformatie blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij inschrijving geboren te zijn op 29 december 2004 (Zie registratie verzoek om internationale bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 17 maart 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 3 maart 2021, niet langer minderjarig was. Dat uw geboorteaar op basis van de test dermate aangepast werd van 29 december 2004 naar 1 januari 2001, een verschil van nota bene bijna vier jaar, pleit dan ook niet bepaald in uw voordeel. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u plots toch toe meerderjarig te zijn. U zou namelijk 21,5 jaar oud zijn en baseert zich hiervoor op uw taskara (CGVS, p. 4-5). Uit de vertaling van uw taskara echter kan men lezen dat u 16 jaar oud was in het jaar 2020, wat uw verklaringen 21,5 jaar oud te zijn op het moment van het persoonlijk onderhoud op 11 mei 2022 allesbehalve ondersteunt. Daarnaast is het opmerkelijk dat er zo een groot verschil in leeftijd valt waar te nemen tussen uw taskara en het leeftijdsonderzoek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren.”*

Waar verzoeker stelt dat hij in Griekenland een andere leeftijd heeft doorgegeven omdat hij vernomen had dat de gesloten opvangcentra voor minderjarigen absoluut ondermaats waren en dat minderjarige asielsezoekers er in erbarmelijke omstandigheden dienden te overleven, wijst de Raad erop dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk doet aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland onder een andere geboortedatum van 1 januari 1999 (Brief gericht aan Dublin Unit dd. 02/04/2021 van de Griekse asielinstanties in het administratief dossier). U verklaarde derhalve bij uw verzoek daar, in tegenstelling tot uw verklaringen hier bij DVZ, wel reeds meerderjarig te zijn. Uw verzoek werd echter in Griekenland afgewezen op 13 maart 2020 omdat u met de noorderzon verdween. U heeft daarnaast nog verschillende andere EU-landen doorkruist zonder er bescherming aan te vragen (Verklaring DVZ, punt 32). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.”*

“Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Eerder verklaarde u ook bij DVZ meermaals tot de derde klas naar school te zijn gegaan (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling en Verklaring DVZ, vraag 11). Wanneer u echter bij CGVS gevraagd wordt tot welke graad u naar school bent geweest, vermeldt u dan weer tot de achtste klas naar school te zijn geweest (CGVS, p. 3). Bij confrontatie van het feit dat u bij DVZ aangegeven had tot de derde klas naar school te zijn gegaan, ontkent u dat gezegd te hebben (CGVS, p.6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoekers steeds wisselende verklaringen doen uiteraard afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat de opvangmogelijkheden in Griekenland zéér ondermaats zijn, dat het in deze redelijk is dat verzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming in België ingediend heeft, merkt de Raad op dat verzoeker met de hulp van een smokkelnetwerk naar België is gereisd (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10-11). Verzoeker heeft aangegeven dat hij zijn verzoek in België wenste in te dienen omdat hij hier familie heeft, omdat zijn vader dit zo heeft geregeld (*Ibid.*). De bestreden beslissing stelde aldus terecht vast dat verzoeker door verschillende andere EU-landen reisde zonder er bescherming aan te vragen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die nood zou hebben aan een internationale bescherming, mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

De volgende vaststellingen inzake redenen waarom verzoeker Afghanistan heeft verlaten en er niet naar kan terugkeren zijn correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.*

Vooreerst hangt u een compleet ander verhaal op tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dan wat u bij DVZ beweerde. Bij DVZ verklaarde u dat de taliban bij uw vader, als hoofd van het dorp, zouden zijn langsgeslagen en hem zeiden dat hij moest betalen voor hun benzine zodat zij zichzelf konden transporteren. Uw vader zou hen niets betaald hebben waardoor hij van de taliban de keuze kreeg tussen een maandelijkse betaling of u die hen moest vervoegen. Uw vader zou u daarna gevraagd hebben of u zich wilde aansluiten bij de taliban maar omdat u dit niet wilde en hij niets voor u kon doen, regelde hij uw vertrek uit Afghanistan. De taliban zou tot op de dag van vandaag nog vaak bij jullie thuis langskomen om naar u te vragen (Vragenlijst, vraag 5 en vraag 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud echter, wanneer u de kans wordt geboden uw verhaal te doen, wijkt u eigenaardig genoeg volledig af van dit eerdere relaas en rept u met geen woord over deze keuze die de taliban uw vader stelde en u die zich bij hen moest

aansluiten. Ook in de vragenlijst van uw fiche als Niet-Begeleide Minderjarige vermeldde u als motief voor uw immigratie naar België dat u problemen had met de taliban en zij uw familie om geld vroegen (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige, p. 3).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 mei 2022 haalt u aan dat u naar België zou zijn gekomen omwille van het gebrek aan veiligheid en economische beperkingen waardoor er voor jonge mensen geen groeimogelijkheden meer waren in uw land. Zelf zou u afkomstig zijn uit een redelijk bemiddelde familie maar over het algemeen was er geen toekomst meer. U wilde een vrije toekomst, kunnen studeren en iets bereiken in het leven en zou daarom vertrokken zijn (CGVS, p. 14-15). Uitdrukkelijk gevraagd of u zelf werd verzocht door de taliban om lid te worden, deelt u mee dat u niet persoonlijk werd gevraagd maar dat er wel andere jongens waren die gedwongen werden. Dit waren dan vooral jongens die geen school liepen of geen andere bezigheden hadden. Omdat u zelf druk bezig was met uw studie en het helpen van uw vader, zou u niet gevraagd zijn hen te vervoegen. Gevraagd waarom u bij DVZ dan claimde dat uw vader de keuze kreeg van de taliban om aan hen te betalen of u die lid van hen moest worden, stelt u ineens dat dit niet over u ging maar over uw jongere broer F.(...) Hij zou interesse gehad hebben in hun activiteiten en om te vermijden dat hij zou worden meegenomen door de taliban, zou uw vader de taliban betaald hebben. Nogmaals gevraagd of de taliban uw vader dan niet zou gevraagd hebben dat u lid moest worden, herhaalt u dat dit niet gebeurd zou zijn (CGVS, p. 15). Tot slot nog een laatste maal gevraagd of u zelf ooit werd lastiggevallen door de taliban toen u nog in Afghanistan aanwezig was, antwoordt u van niet (CGVS, p.16). Waarom u tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk aangeeft dat de taliban naar u op zoek is omdat u hen moest vervoegen en later hier met geen woord meer over rept en dus een volledig ander verhaal ophangt, is uiterst merkwaardig. Verder gevraagd of uw vader een maandelijkse betaling moest doen aan de taliban, stelt u dat als de taliban naar uw huis kwamen uw vader hen geld of eten gaf om problemen met het gezin te voorkomen. Van een maandelijkse regeling met de taliban om te betalen en te voorkomen dat één van zijn kinderen lid zou worden van de taliban zou er echter geen sprake geweest zijn (CGVS, p. 15-16). Op de vraag of de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog bij jullie huis zouden zijn langsgekomen, geeft u tevens aan dat uw ouders u vertelden dat er een keer mensen navraag zouden zijn komen doen en uw vader hen betaald zou hebben waarop ze zouden zijn weggegaan en nooit meer zouden zijn teruggekomen (CGVS, p. 17).

Geconfronteerd met deze grote tegenstrijdigheden in uw vluchtrelaas bij DVZ en het CGVS, verschuilt u zich achter het feit dat u bij aankomst in België heel moe was, lang niet geslapen zou hebben en daarom geen coherente verklaringen zou afgelegd hebben bij DVZ (CGVS, p. 16). Dat u echter bij DVZ een volledig ander vluchtrelaas zou ophangen over de taliban die u wilde hebben en op zoek was naar u om hen te vervoegen, terwijl hier niets van waar zou zijn, en dit te wijten zou zijn aan vermoedigheid, kan het CGVS allesbehalve overtuigen. Te meer u voorts bij DVZ in meerdere zinnen verklaarde dat uw vader aan u gevraagd zou hebben of u bij de taliban wilde gaan, u stelde van niet en daarop uw vertrek zou geregeld hebben. Ofschoon u heel moe was, was u dus wel degelijk in de staat om relatief uitgebreid een verhaal op te hangen over de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Over uw jongere broer, die dan weer zelf interesse zou gehad hebben om de taliban te vervoegen maar dit niet van uw vader mocht, rept u bij DVZ daarentegen met geen woord (CGVS, p. 15-16). Deze grote discrepantie in uw vluchtrelaas haalt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven derhalve geheel onderuit.

Verder blijkt er uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging. Dit blijkt in de eerste plaats uit uw vluchtmotieven tijdens het persoonlijk onderhoud waar u stelt dat u naar België bent gekomen omwille van het feit dat u geen groeimogelijkheden meer zag in uw land. Hoewel u uit een redelijk bemiddelde familie in Afghanistan komt, was er geen toekomst meer in uw land. U spreekt over het hebben van een vrije toekomst en iets willen bereiken in het leven en daarom zou u vertrokken zijn (CGVS, p. 14-15). Ook op de specifieke vraag waarom u besliste op dat moment Afghanistan te verlaten, herhaalt u dat u wilde weggaan om te kunnen studeren en een toekomst en leven uit te kunnen bouwen.

U wilde niet zoals uw vader een toekomst als landbouwer hebben (CGVS, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat deze motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Behalve deze redenen zou u geen andere problemen ervaren hebben in Afghanistan. Uw vader zou sinds negen à tien jaar dorpshoofd geweest zijn in uw dorp tot aan de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 8-9). Daarnaast zouden er nog vijf andere Oezbeekse dorpsouderen, waaronder uw schoonbroer en oom langs vaderszijde en twee Pashtoense dorpsouderen geweest zijn (CGVS, p. 7).

Oezbeken waren in de meerderheid in uw dorp en Pashtoens in de minderheid (CGVS, p. 6). Tijdens zijn jaren als dorps hoofd zou uw vader problemen ervaren hebben met twee Pashtoen dorpsouderen die wilden dat hij aftrad als dorps hoofd en wilden dat er een Pashtoense vertegenwoordiging in het dorp kwam (CGVS, p. 7-8). Het Commissariaat-generaal betwist niet dat uw vader dorps hoofd kon geweest zijn van uw dorp en daardoor geconfronteerd kon worden met ernstige problemen. U spreekt echter van één incident in al die jaren dat uw vader dorps hoofd zou geweest zijn. Een granaat zou jullie huis ongeveer 2,5 jaar geleden getroffen hebben waarbij vier koeien om het leven kwamen. Iets later claimt u dat het incident eerder drie à drieënhalf jaar geleden zou plaatsgevonden hebben. Gevraagd naar nog incidenten, kan u geen andere opsommen (CGVS, p. 8). Zelf ondervond u geen problemen omwille van uw etnische oorsprong als Oezbeek (CGVS, p. 13). U spreekt nog van familiale problemen met uw neven maar wanneer u hier meer in detail over gevraagd wordt, verklaart u dat dit gaat over economische of financiële problemen. Dit zouden problemen tussen uw vader en zijn neven zijn, maar geen persoonlijke problemen met u. U zou zo nu en dan wel ruzie hebben met uw neven maar daar zou het bij blijven en u bestempelt dit als normale ruzies maar niets groots (CGVS, p. 17). Ook bij DVZ haalde u eerder al aan dat dit geen serieuze problemen waren en jullie geen contact met elkaar hebben (Vragenlijst, vraag 7).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het door u neergelegde document kan deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. U legde immers enkel uw taskara neer, wat slechts een indicatie van uw identiteit is."

Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen. Verzoekers antwoorden konden echter geen verschoning bieden. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker de gelegenheid had om opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud te maken en bij de Raad de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden en onduidelijkheden. Verzoeker heeft aldus alle mogelijkheden gehad om zijn relaas op een uitgebreide manier uiteen te zetten en onduidelijkheden in zijn verklaringen uit te klaren. De Raad stelt echter vast dat het verweer in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake

is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *“M.S.S.”* en in de zaak *“Sufi en Elmi”* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU- wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19- pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië.

Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “N. tegen het Verenigd Koninkrijk”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Balkh (district Charbulak). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP